

Lempoisten kirkon synty

- runo -

kirjoittanut Leimu [=Kustavi Grotenfelt]

kuvittanut Kaarlo Atra

Julkaistu alunperin vuosikirjassa
Maailma III, Karisto 1920

LEMPOISTEN KIRKON SYRITY

Satakunnan saloille jo saapui
oppi valkeaisen Kristuksen;
senpä tieltä väistyi Väinön kannel,
kuiske kuoli Taaran lehtojen.

Mannun tyttö mantereeseen piili,
metsän sinipiipat pakeni,
hävis haltiaiset kodin, konnun,
jättäin lieden, onnen kylmäksi.

Korven synkän sydäimestä, missä
hongat ikivihreet huojuivat,
luota kuohuvaisen kosken turvaa
etsi ahdingossaan haltiat.

Siellä lemmit ristin voimaa piillen
löysi itsellensä asunnon,
sieltä heidän kirojensa kirku
öisin koko tienoon kauhu on.

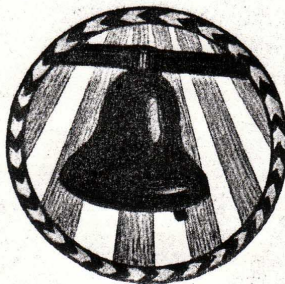
Mut ei pitkäks' aikaa suojaa suotu,
uusi usko yhä seurajaa
heidän jäljissänsä; munkit hurskaat
itse erämaahan vaeltaa.

Kappelin he korpeen salvaa, jossa
Jumalaansa palvelle he voi,
illoin, aamuin asukkaita kutsuin
kello sieltä solahdellen soi.

Sit' ei kestä menninkäisten joukko,
kellon ääntä lemmit kammaa,
ja ne vihdoin rähisten ja räähkyin
Hiiden maille kauas kavahtaa.

Näin uus' syntyi Jumalalle huone,
alkunsa sai kirkko Lempoisten,
joka kannakseltaan päivän koiton
luopi yli vetten välkkyjen.

LEIMU.

Kuvittanut Kaarlo Atra.